Nalézací soud správně podřaďuje tento zjištěný skutek po objektivní stránce předpisu § 81 tr. z., usuzuje shodně s rozhodnutím nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího, v této věci již vydaným, že jsou orgánové obilní společnosti vrchnostenskými osobami ve smyslu § 68 tr. z., poněvadž obstarávají záležitosti veřejné, a že byl M. v době spáchání trestného činu revisorem obilní společnosti, tedy jejím úředníkem, a vykonával svoji službu v mezích zákonných předpisů. Osvobozuje však přesto obžalovaného pro domnělý nedostatek subjektivní skutkové podstaty uvedeného zločinu, dospívaje k závěrům o právním omylu obžalovaného co do norem, týkajících se zřízení obilní společnosti, tedy norem mimotrestních, a pokládaje jej za omyl skutkový ve smyslu § 2, písm. e) tr. z., vylučující zlý úmysl, poněvadž prý obžalovaný jednal v přesvědčení, že revisoři obilní společnosti jsou jen orgány soukromé výdělečné akciové společnosti a že jsou zákonem chráněni jen tak jako ostatní občané.

Leč rozsudek při tom přehlíží, že bylo již v rozhodnutí zrušovacího soudu, v této věci dříve vydaném (rozh. čís. 6340 Sb. n. s.), zdůrazněno, že tu rozhoduje skutečnost, stanovená v § 28, odst. 4 vlád. nař. ze dne 13. července 1934, čís. 137 Sb. z. a n. ve znění čl. I, čís. 18 vlád. nař. ze dne 13. července 1935, čís. 152 Sb. z. a n., že dozorčí orgánové obilní společnosti jsou osobami vzatými do slibu okresním úřadem, jenž sám jest oprávněn k dozoru nad zachováváním příslušných ustanovení, a že vzetím do slibu, potvrzeným na vydané jim legitimaci, jsou při výkonu své funkce, pokud jde o ochranu trestněprávní, postaveni na roveň orgánům veřejným. Je-li proto rozsudkem zjištěno a formálně bezvadně dovozeno, že se obžalovaný zprotivil skutečným násilným vztažením ruky revisoru obilní společnosti M., vykázavšímu se před zahájením revise legitimací k tomu určenou, jsou úvahy o tom, pokud obžalovaný jednal v nedostatku vědomí o vrchnostenském postavení tohoto revisora ve smyslu předpisu § 68 tr. z., úvahami o jeho omylu v oboru ustanovení ochrany trestněprávní, kterýžto omyl však ve smyslu § 3 tr. z. nemůže býti omluvou pro trestnost jeho skutku, a závěry nalézacího soudu, že jde o skutkový omyl, trestnost činu vylučující, jaký má na mysli předpis § 2, písm. e) tr. z., spočívají jen na nesprávném výkladu zákona. Nejvyšší soud proto vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství, vytýkající tuto vadnost rozsudku, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný podle § 281, č. 9, písm. b) tr. ř., a poněvadž prokázaný skutek — odnětí záznamní knížky a odepření ji vrátiti — opodstatňuje též neklamný závěr o účelu, který obžalovaný svým skutkem sledoval, že totiž jednal v úmyslu zmařiti revisnímu orgánu výkon jeho revisní, tedy úřední činnosti, rozhodl na podkladě skutkových zjištění nalézacího soudu ve smyslu § 288, odst. 2, č. 3 tr. ř. ihned ve věci samé a uznal obžalovaného vinným zločinem podle § 81 tr. z.

Čís. 6391.

Okolnost, že soud, dav obžalovaného předvésti z vazby, provedl hlavní přelíčení před dobou v obsílce mu oznámenou, nezakládá zma-

tek podle § 281, č. 3 tr. ř., byla-li přes to zachována lhůta uvedená v § 221 tr. ř.

Zákon předpisuje v § 221, odst. 1 tr. ř. pod neplatností jen obeslání obžalovaného k hlavnímu přelíčení, nikoliv i jeho obhájce.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1939, Zm II 234/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. z. a přestupkem zpronevěry podle § 461 tr. z.

Z důvodů:

Napadaje rozsudek zmateční stížností ve výroku o vině, uplatňuje obžalovaný jen důvod zmatečnosti podle § 281, č. 3 tr. ř. pro porušení předpisu § 221 tr. ř. K jeho opodstatnění uvádí: Hlavní přelíčení o obžalobě, podané na obžalovaného a vyřízené napadeným rozsudkem, bylo ustanoveno na 30. srpna 1939 ve 14 hod. O tomto hlavním přelíčení byl sice vyrozuměn obžalovaný, nikoli však i jeho obhájce. Obhájce se o něm dověděl při studiu spisů a dostavil se v ustanovenou dobu k soudu. Neměl však příležitosti k obhajobě obžalovaného, poněvadž bylo hlavní přelíčení provedeno dne 30. srpna 1939 již dopoledne v 9 hod. 5 min. K hlavnímu přelíčení, ustanovenému na tuto hodinu, nedostal obžalovaný obsílku, o přeložení hlavního přelíčení nebyl vyrozuměn včas, a jeho obhájce nebyl vyrozuměn vůbec. Obžalovaný se pro toto hlavní přelíčení — konané v 9 hod. 5 min. — nezřekl třídenní přípravné lhůty, stanovené v § 221 tr. ř., a nevzdal se také účasti svého obhájce. Postupem soudu byl porušen zákon v předpisu § 221 tr. ř. a obžalovaný zkrácen v právech své obhajoby.

Zmateční stížnost není důvodná, neboť uvedené okolnosti nezakládají zmatek podle § 281, č. 3 tr. ř.

Je správné, že hlavní přelíčení, ustanovené původně na 30. srpna 1939 ve 14 hod., bylo započato — a to v přítomnosti obžalovaného a v nepřítomnosti jeho obhájce — téhož dne již v 9 hod. 5 min. Okolnost, že obhájce obžalovaného nebyl o hlavním přelíčení vůbec vyrozuměn, nezakládá dovolávaný zmatek. Zákon nařizuje v § 221, odst. 1 tr. ř. pod neplatností jen obeslání obžalovaného k hlavnímu přelíčení, nikoliv i jeho obhájce, a jen pro obžalovaného je stanovena přípravná lhůta třídenní, pokud se týče osmidenní (viz rozhodnutí č. 729, 1695 a 3404 Sb. n. s.). Podle zpátečního lístku byla obsílka k hlavnímu přelíčení, ustanovenému na 30. srpna 1939 ve 14 hod., doručena obžalovanému dne 24. srpna 1939. Mezi dnem doručení této obsílky a dnem hlavního přelíčení uplynula tedy delší lhůta, nežli třídenní lhůta, předepsaná v § 221 tr. ř. Pro vyhovění předpisu § 221 tr. ř. je bez významu, v kolik hodin bylo hlavní přelíčení dne 30. srpna 1939 skutečně provedeno. Rozhodné jest jen, že měl obžalovaný od doručení obsílky do hlavního

přelíčení nejméně třídenní lhůtu k přípravě své obhajoby. Předpis § 221 tr. ř. nebyl proto v hlavním přelíčení porušen nebo zanedbán.

Podle zprávy soudu první stolice, rozhodl se nalézací soud projednati trestní věc obžalovaného, jenž byl ve vyšetřovací vazbě, dne 30. srpna 1939 již dopoledne, aby využil času, uvolněného odpadnutím hlavního přelíčení, ustanoveného na 9 hodin k projednání jiné trestní věci. Toto rozhodnuti soudu bylo obžalovanému, jenž byl předveden z vazby, prohlášeno (§ 77 tr. ř.). Nelze proto důvodně tvrditi, že obžalovaný nebyl k tomuto hlavnímu přelíčení obeslán. Obžalovaný nic nenamítal proti okamžitému projednání věci, a netrval na přítomnosti svého obhájce. Mínil-li obžalovaný, že přeložení hlavního přelíčení a nepřítomnost jeho obhájce může působiti nepříznivě na jeho obhajobu, bylo na něm, aby se vzepřel přeložení hlavního přelíčení, trval na jeho provedení v původně stanovené době a zajistil si tak podklad pro uplatnění neúplnosti řízení podle § 281, č. 4 tr. ř. Toho obžalovaný neučinil.

Čís. 6392.

Prostředkem ucházení se o křivé svědectví ve smyslu § 199, písm. a) tr. z. může býti i pouhá žádost nebo prosba.

Použije-li pachatel k ucházení se o křivé svědectví posla, je čin dokonán, jakmile svědka dojde žádost o křivé svědectví.

Není třeba, aby ten, jemuž žádost svědčí, byl již k soudu obeslán jako svědek, nebo aby již byla u soudu zahájena věc, v níž má svědčiti. Stačí, že je jeho výslech u soudu pravděpodobný a že to pachatel ví.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1939, Zm II 238/39.)

Podle zjištění nalézacího soudu bylo proti obžalovanému A. zahájeno u okresního soudu ve V. trestní řízení pro přestupek podle § 431 tr. z., jehož se dopustil v hostinci obžalovaného B. Hlavním svědkem případu byl návštěvník hostince N. Obžalovaný A. ho vyhledal na popud obžalovaného B. a řekl mu: »Pan B. mne sem poslal, abych ti řekl, že jsi nic neviděl a že jsi byl kritického dne podnapilý.« Rovněž obžalovaný C. řekl N-ovi příležitostně: »Poslouchej, my jsme spolu domluveni, nic jsme neviděli a je to hotovo.« N. se však nedal svésti a vypověděl u soudu pravdu.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaných A., B. a C. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 199, písm. a) tr. zák.

Z důvodů:

Pojmu ucházení se o křivé svědectví ve smyslu § 199, písm. a) tr. z. odpovídá každé působení na vůli třetí osoby ve smyslu tam uvedeném a k cíli tam naznačenému; stačí nejen vyzvání, naléhání, přemlouvání,